

רת נאשמי רצח ארלוזורוב, קרבן אלטלינה אברהם סטבסקי. הדודן קלמן כצנלסון היה תמיד דובר האגף הקיצוני ביותר של הרביזיוניסטים. מני הגי רוחני קיצוני אחר, המשורר אורי צבי גרינברג, הוא קרובו של שמואל כצנלסון. תוך-תמיד באמצעות אשתו, אחותה של רות תמיר.

ידיים למעלה!
 זמנתיים וזמנתיים וזמנתיים וזמנתיים

ת למידי גמנסיה רחביה, מיבצר ה' אריטיקריטיה המפא"ית, בו למד גם יג' אל ידיו, זוכרים היטב את שמואל הצעיר. היה זה הוא שאירגן את הפגנת בית הספר נגד הספר הלבן. התלמידים גם זוכרים כי צד נכתימה ההפגנה: בהצר בנין הסוכנות, שם נתקבלו המפגינים על ידי דודו של שמואל, איש הצמרת, שניסה להרגיע את רוחות ה' צעירים.

הפוליטיקה היתה בניית במשפחת כצ' נלסון. כשהיה שמואל בן 10, התפוצצה פר' שת רצח ארלוזורוב הדוד יוסף נאטר כח' שוד בהשתייכות לברית הבריונים, יחד עם ידידי המשפחה אבא אחימאיר. הדוד אברהם, לעומת זאת, תמך בכל לבו במסע ההסתה' האנטי-רביזיוניסטי של מפא"י. השפעת הדוד יוסף הכריעה את הכף, וכי גיל 15 כבר נמצא שמואל בשורות הארגון הצבאי הלאומי, כחייל טירון. מאז הפכו חיי ההורים, שניהם ציונים-כלליים טובים, לגרי היגום. כזה אחר זה הפך שמואל לחבלן, למפקד שרות המודיעין הירושלמי, למפקד פלוגות הנוער, ולבסוף למפקד בפועל של המ' חוה. בתפקידו אלה היה איש-האצ"ל המכיר נה "תמיר" המפקד הישיר של פיצוץ בניין מטה-הכנסה, ובימי פיקודו בוצעו פיצוץ מוע' דרך הקצינים בבניין גולדשמידט ופיצוץ המפ' קוה הבריטית בבנין שגלר.

פעילות זו היתה רצופה מאסרים. בפעם הראשונה נאטר לפי רשימת המלשין הפור' זל יעקב חילביץ, איש הצמרת הרביזיוניס' טית שמכר את עצמו לאנגלים. אותה שעה כבר היה תמיר מפקד בית הספר לקציני אצ"ל בירושלים, אולם האנגלים ראו לפי ניהם בן טובים ממשפחה טובה. הם לא היו רגילים לאנשי-אצ"ל מרחביה. תמיר שוחרר כעבר שלשה חודשים, קיבל ליוני את שרות המודיעין, נאטר שוב בשעת העוצר הגדול אחרי פיצוץ מלון המלך דויד, נשלח לרפיה, שוחרר שוב אחרי זמן קצר. האנגלים לא ניחשו כלל מה תפקידו. חוסר-חשד זה נתן לתמיר את האור' הי' רוק לפעילות מוגברת. תמיר מונה מפקד בפועל של כל אצ"ל בירושלים. אולם הפעם בא סופו. הגננה החזירה מידיע לשורות אצ"ל, הלה מסר לבולשת הבריטית את כתור' בת הוירה בא נפגשה המפקדה המחזית, מול מיפקדת הבריטים בבנין שגלר. כשבא תמיר לישיבה רצילצל בפעמון הדי' רה נפתחה הדלת: הוא הביט ישר לחוך לוועי האקדחים של הבריטים, שהשמיעו פקודה קצרה: "ידיים למעלה!"

מקום מתאים — באדמה
 זמנתיים וזמנתיים וזמנתיים וזמנתיים

ת תה כשגילו הבריטים את טעותם הקודמת, לא ידע רוגנס גבול. תמיר טול' טל מבית-סוהר אחד למשנהו, נסחב מירוש'

תועמלן „חרות“: כראש מחלקת ההסברה של תנועת החרות החדשה, ליווה שמואל תמיר (יושב על הספה, בחליפה אפורה) את מנחם בגין. תצלום זה צולם על-ידי טוכנות ידיעות אמריקאית בשנת מסיבת-עתונאים בניו-יורק. כשחזר בגין ניהל תמיר את תנועת החרות באמריקה.

שותפות במשטר הקיים ובהכנסות המגבוי' היהודית המאוחדת. הוא לא ראה גם שום התחלה של תנועה חדשה, לה יכול היה להתמסר באותה התלהבות כפי שהתמסר הנער שמיאל, לפני 16 שנה, לאצ"ל. הוא הסיק את המסקנה: ללחום לבדו, באמצעים הנתונים לרשותו, בשטח בו נמצא במקרה: אולם בית-המשפט.

תוך שנים מעטות הפך שמו כמעט לסיסמה. אחרי משפט קולק'חרות בא משפט שילנסקי, משפט תרתי (מי אשכ' בפיצוץ הצירות הסובייטית — דויד בן-גוריון או מלכה פפוד' שאדו'?), משפט אבוגוש, ההגנה על עצירי הסעיף 111 שמואל הלוי ויוסף מנקס, והמש' פט הגדול. כמעט ולא נשאר לתמיר זמן להת' מסר למשפטים מסחריים, הכדאיים לעורכי די' עד אין ערוך יותר. בה בשעה שמגיני קסטנר גייסו עתה, כפי שנודע, למעלה מי' (המש' בעמוד 14)

* מלכה פפושאדו, בת 16, היתה הצעירה בין נאשמי המחחרת.

ארלוזורוב ויודה האישי של אשת הנרצח. תמיר איים עליו שידי המחחרת ישיגו אותו אם יקרה משהו לעצירים בדרכם לארץ. רייס חיך, אמר: "שלח לי מיברק כשתגיע בש' לום!" כשדרך תמיר על אדמת הארץ מי' הר למשרד-הדואר הקרוב ביותר, שלה, מבו' ייש במקצת, את המיברק המובטח לאנגלי.

המסקנה: לדחום לבד
 זמנתיים וזמנתיים וזמנתיים וזמנתיים

ל תמיר התרחקו מתנועת-החרות, נשאר תמיר מחוץ לכל מסגרת פוליטית מאור' גנת. מסביבו נטשו בני דורה, לוחמי כל המחחרות והחטיבות, את הפוליטיקה בהמור' ניהם, שקעו באנחה של הקלה בחייהם הי' פרטיים, התעשרו בעסקים או טיפסו בסור' למ הפקידות הרשמית, הנחילו למשפחותיהם ההולכות וגדלות בתים מרהיטים יפה ו' חיים מרחחים, אף טיפחו כרסים פרטיים.

תמיר לא הלך בדרך זאת. הוא נשאר קודם כל אדם פוליטי. ללא תוכן אחר בחיים. נפשו בחלה במפלגות הציוניות הקיימות, שהן כולן

ליים לבית-לחם, לטבריה, לרמאללה. היה זה בזמן שהשתוללה בארץ כנופיית הטרור' הנגדי של הקצין הבריטי רוי פאראן, ומש' פחת כצנלסון מלאה דאגה. לבסוף עשו האנג' לים חסד: העבירו את תמיר למחנה-המע' צר בלטרון. משם היעבר, עם המשלוח האח' רון, לקניה — בדיוק שנה אחת לפני טכס הכרזת המדינה במוזיאון התלאביבי.

כשבאו הוריו של תמיר אל ראש הבולשת ושאלוהו אם אוגמם, לדעתו, מחנה-המעצר הוא המקום המתאים לבנם, השיב מפקד' הבולשת נמרצות: "בהחלט לא! המקום המתאים לשמואל כצנלסון הוא למטה ו' והוא הצביע אל האדמה.

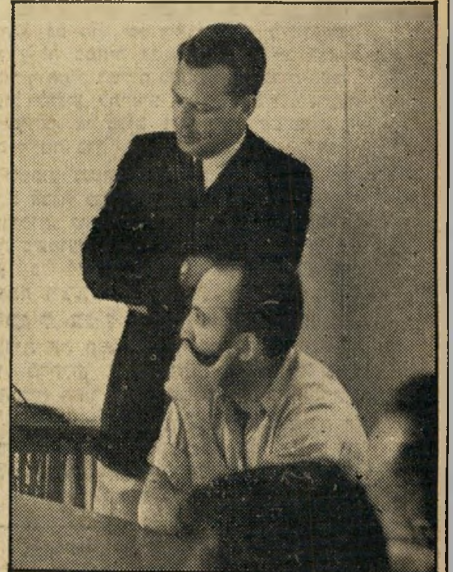
בינתיים הפך תמיר לנציג העצירים במחנה גילגיל, פיתח פעולה פוליטית ענפה. כשנפוצה שמועה שכנופיית פאראן באה לקניה וזימ' מת להטביע את האנייה שתוביל את העציר' רים חזרה לשטח מדינת ישראל, פנה תמיר לאו"ם. אולם הפעם הגשימו האנגלים את הבטחתם בהגיונות. הקצין האתראי בקניה היה רייס, מי שהיה בשעתו חוקר פרשת רצח

1954: משפט קסטנר: תמונה קלאסית ממסדרון בית-המשפט: קסטנר, עוזרו של תמיר מרינסקי, התובע תל ותמיר בבית-המשפט.

1953: פרשת אבוגוש: תמיר, לשעבר מפקד אצ"ל בירושלים (במרכז) גויס בעוד מועד על-ידי ערביי אבוגוש כשהחלו גורמים נסתרים זוממים את גירוש בני הכפר תוך ניצול תקרית שאירעה בסביבה. בעזרת תמיר נוצרה חזית ציבורית רחבה ששברה את המזימה.

1953: משפט חרותי: במשפט זה ציטט תמיר את נאומי בן-גוריון נגד ברית המועצות, האשימו בהסתה. יושבי חרותי.